

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5978/2539

นางสาว รัชณี จันทรประสิทธิ์ โจทก์ นาง อุดมลักษณ์ เลิศวิริยะปิติ จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 39, ป.วิ.อ. มาตรา 195, พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2497 มาตรา 7

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่อโจทก์ได้รับชำระเงินจากจำเลยเพื่อชำระหนี้ตามเช็คจนครบถ้วนตามที่ฟ้องมาแล้วดังนี้หนี้ที่จำเลยออกเช็คจึงสิ้นผลผูกพันแม้โจทก์จะเรียกร้องเงินอีกส่วนหนึ่งต่างหากจากเงินตามเช็คอีกภายหลังที่ยื่นคำฟ้องแล้วโดยจำเลยจะขอใช้ให้ก็เป็นเงินคนละจำนวนกับเช็คตามที่โจทก์ฟ้องไม่ทำให้หนี้ตามเช็คมีผลผูกพันกันใหม่ต้องถือว่าคดีเลิกกันสิทธินำคดีอาญามาฟ้องของโจทก์ย่อมระงับและเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยศาลย่อมยกขึ้นอ้างได้เอง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 91 ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูลให้ประทับฟ้อง จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 รวม 5 กระทั่งลงโทษจำคุกกระทัณฑ์ 6 เดือน เรียงกระทัณฑ์โทษตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 91 รวมจำคุก 2 ปี 6 เดือน จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ลงโทษจำคุกกระทัณฑ์ 2 เดือน รวมจำคุก 10 เดือน นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "คดีนี้ปรากฏว่าจำเลยฎีกาในปัญหาข้อกฎหมายโดยยื่นฎีกาเมื่อวันที่ 22 สิงหาคม 2537 หลังจากนั้นโจทก์ได้รับเงินจากจำเลยเพื่อชำระหนี้ตามเช็คหลายครั้งจนกระทั่งในวันที่ 18 สิงหาคม 2538 โจทก์แถลงรับในรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นว่าจำเลยได้ชำระเงินแก่โจทก์รวมจำนวน 518,000 บาท ครบถ้วนตามจำนวนเงินในเช็คจริง แต่จำเลยสัญญาว่าจะชำระเงินให้แก่โจทก์อีก 100,000 บาท โจทก์ยังติดใจเรียกร้องในส่วนนี้อีกหากจำเลยชำระเงินจำนวน 100,000 บาท ดังกล่าวแล้ว โจทก์จะขอถอนฟ้องไป ส่วนจำเลยแถลงรับว่าได้สัญญาจะชำระเงินแก่โจทก์อีกจำนวน 100,000 บาท จริง โดยจะชำระให้ภายในวันที่ 5 ตุลาคม 2538 ครั้นในวันที่ 5 ตุลาคม 2538 จำเลยแถลงในรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นว่าจำเลยไม่มีเงินมาชำระแก่โจทก์อีกจำนวน 100,000 บาท ส่วนโจทก์แถลงว่าเมื่อจำเลยไม่ยอมชำระเงินอีก 100,000 บาทโจทก์ก็ไม่ยอมถอนฟ้อง ขอให้ดำเนินคดีต่อไป เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 7บัญญัติว่า "ถ้า ฯลฯ หนี้ที่ผู้กระทำความผิดตามมาตรา 4 ได้ออกเช็คเพื่อใช้เงินนั้นได้สิ้นผลผูกพันไปก่อนมีคำพิพากษาลงถึงที่สุดให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา" เมื่อต่อมาภายหลังที่จำเลยยื่นฎีกาแล้วโจทก์ได้รับชำระเงินจากจำเลยเพื่อชำระหนี้ตามเช็คทั้งห้าฉบับจนครบถ้วนจำนวน 518,000 บาท ตามที่โจทก์ฟ้องมาแล้วย่อมแสดงให้เห็นว่าหนี้ที่จำเลยได้ออกเช็คเพื่อใช้เงินตามที่โจทก์ฟ้องมานั้นได้สิ้นผลผูกพันกันแล้วด้วยการชำระเงินครบถ้วนไปก่อนศาลมีคำพิพากษาลงถึงที่สุด แม้โจทก์จะเรียกร้องเงินจำนวนอีก 100,000 บาท ภายหลังที่ยื่นคำฟ้องแล้ว โดยจำเลยจะขอใช้เงินก็เป็นเงินคนละจำนวนกับเช็ค

ตามที่โจทก์ฟ้องไม่ทำให้หนี้ตามเช็คที่โจทก์ฟ้องมีผลผูกพันกันใหม่จึงถือว่าคดีเลิกกันตาม
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วย
ความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 ดังกล่าว สิทธินำคดีอาญามาฟ้องของโจทก์ย่อมระงับไป
ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39(3) แม้ปัญหาข้อนี้จำเลยมิได้ยกขึ้นอ้างใน
ฎีกาแต่เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลย่อมยกขึ้นอ้างได้ตามประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225" พิพากษากลับ ให้ยก ฟ้อง

องค์คณะ

อำนวย สุขพรหม · ปรีชา นาคพันธุ์ · ระพีพร บรรจงศิลป์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5978/2539>